SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV. No. 203. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 22, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 22-го ЖОВТНЯ 1987 Ч. 203 РІК XCIV.

В УКРАЇНІ РОЗСТРІЛЯЛИ НАЦІОНАЛІСТА І. ГОНЧАРУКА

Москва. — Агентство Асошіейтед Пресс інформує з Москви, покликаючись на совєтські джерела, що суд в українському місті Камінь-Каширський засудив на кару смерти українського націоналіста Івана Гончарука за доконані ним „злочини під час Другої світової війни проти цивільного населення".

В 1944 році І. Гончарук вступив в члени ОУН і до половини 1945 року діяв в одному з бойових відділів. При розбитті відділу частинами Червоної армії, І. Гончарук попав в полон, але тоді, враховуючи його вік, українського бойовика засудили тільки на довше перебування в тюрмі і концентраційному таборі. Відбувши покарання, Гончарук виїхав з України і лише недавно був розпізнаний свідками „його злочинів".

Біля 50 очевидців, правдоподібно підставлених державними органами КҐБ, свідчили на суді, який тягнувся цілий тиждень. Прокуратор Павло Думало, вимагаючи для І. Гончарука смертної кари, підкреслював, що багато „воєнних злочинців ще й досі перебувають на Заході під опікою західних імперіялістів".

Прокуратор Думало для прикладу згадав тільки два прізвища, колишнього поліціянта Павла Ковальчука, який недавно виїхав із ЗСА до Параґваю і колишнього дивізійника Сергія Панасюка з Торонто. Треба припускати, що або прокуратор Думало, або аґентство АП перемішали імена обвинувачених осіб.

КОМАНДИР ГРУПИ І. ДЕМ'ЯНЮКА В РОА НЕ БОЇТЬСЯ СВІДЧИТИ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Володимир Дубовець, командир групи, в якій служив Іван Дем'янюк, у листі до редакції „Свободи" з обуренням заперечив твердження Дем'янюка на процесі в Ізраїлі 30-го липня ц.р., що він боявся раніше свідчити в користь оскарженого.

В. Дубовець стверджує, щ він знає Дем'янюка, які „знали його 120 вояків, підстаршин і старшин роти охорони штабу армії РОА, якою я командував". Але, твердить Дубовець, Дем'янюк вступив в його роту під кінець жовтня 1944 року, тоді коли судові органи цікавляться місцем перебування Дем'янюка в 1941-42 роках.

Заяву Дем'янюка, що він боявся свідчити в його користь Дубовець уважає неправдивою і твердить, що до нього ніколи жаден з адвокатів не звертався в тій справі. У телефонічній розмові з редакцією Дубовець сказав, що він ще в 1950-их роках зустрічався з Дем'янюком, а зверталась до нього телефонічно минулого року його дружина Віра. Він також сказав, що до нього телефонував при кінці травня ц.р. адвокат Марк О'Коннор поговорив кілька хвилин і кінець.

В. Дубовець твердить в листі до редакції, що він ніколи не приховував своєї приналежности до РОА, а в розмові сказав, що він скартав Дем'янюка за те, що він первісно приховав свою службу в РОА.

В. Дубовець твердить, що він вправді продає свою хату в Пассейку, Н. Дж., але не зі страху, а прямо тому що переноситься до доньки. Також неправдою є, що до нього буцімто приїздили якісь „два адвокати з Вашінґтону".

Він пище в листі, що був і є членом Комітету освободження народів Росії".

Д. Шумук матиме зустріч з громадою Дітройту

Дітройт (УАКРада). — За ініціятивою УАКРади при співпраці з видавництвом „Українських Вістей" та з організацією Американці в Обороні Людських Прав в Україні створився в метрополітальному Дітройті Громадський комітет зустрічі з Данилом Шумуком. Зустріч відбудеться в четвер, 29-го жовтня, ц.р., о год. 7:30 вечора, в залі при катедральному православному храмі св. Покрови в Савтфілді.

Комітет відзначення дня політв'язня в Совєтському Союзі влаштовує другу зустріч, яка відбудеться в п'ятницю, 30-го жовтня ц.р., о год. 7:30 вечора, в залі Українського Культурного Центру у Воррені. В цій зустрічі візьмуть участь також представники інших поневолених Москвою народів.

УАКРада також влаштовує святкове відзначення Листопадових роковин в неділю, 1-го листопада ц.р., о год. 3:30 по полудні, в залі початкової школи Непорочного Зачаття у Воррені.

Святкову промову виголосить мґр Ігор Федорович, стипендист фонду Фулбрайта та ґрадуант англійського університету в Оксфорді. Мистецьку програму виконають учні шкіл.

ШУМУК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Тут в приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру в неділю, 25-го жовтня ц.р., о год. 3-ій по полудні, Комітет Оборони Людських і Національних Прав в Україні влаштовує зустріч Данила Шумука з українською громадою.

„Громовиця" знову виступить у Чикаґо

Чикаґо (Г.З.). — Танцювальний ансамбль „Громовиця" виступить знову зі своїм концертом-фестивалем у суботу, 24-го жовтня ц.р., в залі театру Сентр Іст в поблизькому Скокі, де неукраїнська публіка матиме змогу подивляти українські танці в найкращому їх виконанні.

Танцювальний ансамбль „Громовиця" при парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаґо — це заслужена і добре відома українській громаді мистецька одиниця, яка вже від 1979 року втішає любителів українського танцю своїми прегарними виступами.

Мистецький керівник Ансамблю „Громовиця" — Роксана Дика-Пилипчак, яка вчилася в балетних школах Чикаґо, а довший час вчилася у відомої балерини і хореографа Роми Прийми-Богачевської, як також у заслуженої української балерини Валентини Переяславець, Вадима Сулима і Т. Кальби. Деякі хореографії — це заслуга Марти Городиловської-Козицької, яка також, після шкіл балету в Чикаґо, продовжувала брати лекції в Р. Прийми-Богачевської, В. Переяславець і В. Сулими. Ансамбль, має багато солістів, які вибиваються в поодиноких танцях Гостем і солістом, як також спів-хореографом у „Жнивах", є Петро Павлишин, який, скінчивши балетну школу в Вінніпеґу, навчався в Павла Вірського в Києві. Він є вчителем характерних танців в балетах Вінніпеґу, Бостону, а тепер в Де Мойн, Айова.

ДО ПИТАННЯ МІЖНАРОДНОГО ТРИБУНАЛУ

Комітет голодового ґеноциду при СКВУ започаткував акцію Міжнародного трибуналу для розслідження Великого голоду в Україні та інших злочинів Москви. Для тієї акції запрошено визначних юристів міжнародного права, професорів і суддів з різних країн, які на підставі документації і свідків мали б провести процес розслідження під назвою Міжнародного Трибуналу у двох сесіях, в січні 1988 року в Брюселлі і в квітні в Ню Йорку. Кошторис одної сесії передбачений на 750,000 дол., а денні дієти для кожного члена трибуналу по 750 дол. плюс кошти прохарчування, готелю і транспортації.

Тимчасом виявилося, що запрошені члени трибуналу заявили, що діятимуть під назвою Слідчої комісії (Борд оф Інквірі), а не Міжнародного трибуналу. Також стало відомим, що немає найменших виглядів на те, щоби результат розслідження був доведений і взятий до уваги на форумі Міжнародного Суду в Газі, чи Об'єднаних Націй, бо там приймають справи тільки державних націй. Це основно міняє суть справи, бо інший характер дії Міжнародного трибуналу, а зовсім інший Слідчої комісії.

Коли взяти до уваги що під теперішню пору ми приготовляємось до відзначення 1000-ліття Християнства в Україні і коштовних імпрез на терені Вашінґтону, до видань Гарвардського Проєкту, кошт яких передбачений на 5 або більше міл. дол. будуємо Український Музей в Ню Йорку коштом понад 10 міл. дол., переводимо збірки на оборону українського імени, АОЛПУ, Фонд св. Софії, ЕУ, УВУ, УКУ, та багато ще й інших національних цілей, то чи не перебільшуємо наших фінансових спроможностей, коли багато наших щедрих людей відійшли вже на вічний спочинок, або на емеритуру, а молодше покоління з малими виїмками, не виявляє такого ентузіязму і жертвенности як старші — і то переважно одні і ті самі особи.

Тому постає питання чи ця справа заходів і великого вкладу грошей, півтора мільйон долярів, якщо немає ґарантій, що вона набере світового розголосу. Чи не краще за значно менші кошти видати публікації, чи ось книжку Конквеста „Жнива розпачу", яка зрушила сумління західнього світу. Якщо б ця справа не була така коштовна і її бюджет не переходив би 250,000 дол. то ще можна б заризикувати, хай із символічним вислідом. А втім, чи це потрібно, коли з успіхом діє у Вашінґтоні Конґресова комісія для тієї цілі, оплачувана державними фондами.

Цю справу Екзекутива УАКР розглянуа дуже основно і, з уваги на змінену ситуацію від попереднього пляну, вважає, що було б за відважно й несовісно рекомендувати і закликати своє членство до пожертв на справу із сумнівним вислідом коштом півтора мільйона долярів. Це тимбільше, що міжнародна ситуація створює конюнктуру дуже некорисну для нашої справи і можна сумніватися, чи результат акції був би опублікований в американській і західньоевропейській пресі.

Екзекутива УАКРади

В Ню Йорку проходить виставка Л. Гуцалюка

Ню Йорк. — У неділю, 18-го жовтня ц.р., тут у приміщеннях ґалерії Об'єднання Мистців Українців Америки, при 136 Друга аве., о год. 1:30 по полудні відбулося відкриття виставки картин маляра Любослава Гуцалюка, яка триватиме до 25-го жовтня ц.р. Прибуло біля сотні зацікавлених осіб з Ню Йорку та околиці на цю першу в цьому сезоні виставку олійних картин Л. Гуцалюка.

Виставку відкрив Богдан Бойчук, який в цікавій і доступній формі представив глядачам маляра та його творчість. Доповідач сказав, що „Гуцалюк ніколи не малює з предмету — він їздить, приймає оком сотні краєвидів, які його чимнебудь інтриґують, і, повернувшись до Ню Йорку, перетворює бачене і зложене в пам'ять — в картини".

Відвідувачі мали змогу оглянути 35 олійних картин, що здебільшого зображували краєвиди та архітектуру Франції і Парижу.

ЗАБАВА В ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н. Дж. — Хор української католицької церкви св. Миколая влаштовує у церковній залі, при 212 Президент вул. в суботу, 24-го жовтня ц.р., о год. 8-ій вечора, велику осінню забаву. Приґраватиме оркестра Богдана Гірняка.

Р. Рудницький їде на концертове турне по Англії

Янгставн, Огайо. — Відомий піяніст-віртуоз Роман Рудницький виїжджає 4-го листопада до Англії, де матиме кілька концертів в містах: „Йовіл, Веллінґтон, Скарбро і Болтон. Турне закінчиться 17-го листопада.

Перед виїздом до Англії, Р. Рудницький дасть концерт у неділю, 1-го листопада в місті Нассо на Багамських островах.л

Р. Рудницький закінчив 23-го вересня його п'яте турне по Австралії ,яке почалось 15-го червня ц.р. Він дав 35 концертів по цілій Австралії і мав спеціяльні кляси для молодих піяністів в університеті в Аделайді і в консерваторії в Брізбейні.

У Філядельфії відкриється виставка творів Я. Гніздовського і М. Бервінчака

Філядельфія. — Місцевий міський музей та Український Громадський Комітет 200-річчя Конституції ЗСА влаштовують мистецьку виставку, яка триватиме від суботи 24-го жовтня до неділі 29-го листопада ц.р. Виставка складається з офортів Миколи Бервінчака та ґрафіки і малюнків Якова Гніздовського — разом 50 праць.

Гостинним куратором є Христина Чорпіта. З нагоди виставки видано 24-сторінковий каталог з 14-ма ілюстраціями обох мистців. Музейні години: 10 ранку до 4:30 по полудні від середи до неділі. Закрито в понеділ ли і вівтірки. Адреса музею: The Port of History Museum, Penn's Landing, Delaware Avenue at Walnut Street, Philadelphia, Pa.

Газета „Сан Таймс" пише про воєнні злочини К. Вальдгайма

Чикаґо. — Секретні документи з воєнного архіву Організації Об'єднаних Націй доказують, що комсія, яка займалася збіркою цих документів, мала достатньо доказового матеріялу, щоб притягнути до кримінальної відповідальности, тобто поставити під суд колишнього генерального секретаря ООН, а тепер президента Австрії д-ра Курта Вальдгайма, — пише чикаґаська газета „Сан Таймс" у числі з неділі, 18-го жовтня ц.р.

В досьє К. Вальдгайма знайдено фотографії, документи, свідчення свідків, які вказують на те, що К. Вальдгайм був головним старшиною розвідки в гітлерівській армії в Сальоніках, Греція, під час Другої світової війни, — пише згадана газета. Кореспондент „Сан Таймсу" дістав дозвіл переглянути документи, які відносяться до особи К. Вальдгайма. Газета підкреслює, що до цієї справи існують 185 документів і так звана воєнна комісія, яка складалася з представників 17-ти держав ще в 1947 році заявляла, що має достатньо доказового матеріялу для засуду Вальдгайма за воєнні злочини. Чому не дійшло до викриття цієї справи, газета не пояснює.

Подібних документів в архіві ООН є більше, приблизно 8,000 прізвищ, — говориться далі в інформації „Сан Таймсу". Велика частина документів була захоплена британськими військовими частинами в Греції в 1944 році. Там говориться, що К. Вальдгайм навіть особисто допитував деяких в'язнів, інші документи розкривають його як того, який відповідав за слідство.

Серед документів знайдено також формальне обвинувачення Вальдгайма комуністичним урядом Югославії за розстріл цивільного населення, у відплату за партизанські дії частин Й. Тіта, пише „Сан Таймс"

Військовий джет впав на готель

Індіянаполіс. — Пілот військового літака, який пробував приземлитися після першої невдалої спроби, вискочив з парашутом з ушкодженого джета, який вдарив у Рамада готель, вбиваючи дев'ять осіб.

Майор Брус Тіґарден, який відбував звичайний лет з околиць Піттсбурґу до летунської бази Тінкер в Оклагомі біля 9-ої години ранку у вівторок, 20-го жовтня ц.р., повідомив повітряну контролю тут не летовищі, що мотор його машини перестав працювати. Роберт Спітлер, виконуючий обов'язки директора летовища заявив, що у пілота було два вибори — летіти 44 милі до бази в Оклагомі або повернутися 15 миль на летовище в Індіянаполісі, рішення в таких випадках залишається пілотам. Вибравши другу альтернативу, пілот Тіґардер при першій спробі був зависоко тому контролер з летовища наказав йому обернути й пробувати приземлитися ще раз. Саме при цій другій спробі сталася аварія, що забрала життя дев'ятьом особам та поранила інших.

У СВІТІ

ВИСОКІ ПРЕДСТАВНИКИ Палестинської Визвольної Організації відмовились від зустрічі з державним секретарем ЗСА Джорджом Шулцом ,який тепер перебуває на Близькому Сході. Шулц сказав, що палестинці постійно нарікають, що їхнього голосу не хочуть слухати, але коли їм запропонували розмову, вони відмовились. Дж. Шулц не сказав передісторії цієї запропонованої зустрічі, — кажуть політичні спостерігачі. Він спочатку відвідав Ізраїль, вів розмови з тамошніми офіційними представниками, отримав почесний докторат від Тель Авівського університету не протестував проти акцій ізраїльської поліції в смузі Ґази, а потім хотів говорити з представниками ПВО. Горді палестинці піднесли йому гарбуза і заявили, що вони не є зацікавлені розмовами з Дж. Шулцом. Арабський журналіст, прізвища якого не називають американські газети, розповів західнім кореспондентам, що головне командування ПВО заборонило палестинцям зустрічатись з державним секретарем ЗСА, мовляв він причинився до закриття бюр ПВО в ЗСА і немає про що з ним говорити.

ГАЗЕТА „НЮ ЙОРК СИТІ ТРИБЮН", покликаючись на дисидентські джерела, повідомила, що в неділю, 18-го жовтня ц.р., відбулась багатотисячна демонстрація в Єревані, учасники якої домагалися закриття атомової станції і хемічної фабрики. Сєрґей Ґріґоріянц заявив, що від трьох до чотирьох тисяч осіб взяли участь в демонстрації і несли по проспекті В. Леніна транспаранти з написами: „Ми хочемо, щоб наші діти родились і виростали здоровими", „Ліквідуйте атомові енерґетичні станції" та інші. На площі перед єреванським оперним театром відбувся мітінґ протесту. Міліція у збільшеному числі наглядала за ходом демонстрації, але не вмішувалась у її перебіг і не зупиняла жадного з промовців. На закінчення демонстранти прийняли резолюції, які будуть переслані Президії Верховної Ради СССР. В резолюціях згадується, що чимраз більше людей хворіють тепер на рака у наслідок випарів з атомової і хемічної станцій. Інший правозахисник Валєрій Сєндеров повідомив про другу демонстрацію, яка також вібулася в Єревані, але мала інший характер. Понад 1,000 осіб протестували проти дискримінації вірменів в сусіднім Азербайджані.

В ІНДОНЕЗІЇ ТРАПИЛАСЯ залізнодорожна катастрофа приблизно 15 кілометрів на південь від Джакарти. У понеділок вранці, 19-го жовтня ц.р., зударились два поїзди, які їхали повною парою. Загинули в катастрофі 102 особи, а понад 350 були поранені, деякі тяжко. Врятувались в більшості ті, які сиділи на дахах вагонів, чи на сходах поїздів, бо обидва поїзди були дуже переповнені. Усі шпиталі Джакарти переповнені пораненими, — заявили офіційні урядові і поліційні речники.

В МОСКВІ ВІДБУВАЄТЬСЯ у великому Кремлівському палаці чергова сесія Верховної Ради СССР, яка, як кажуть спостерігачі, має затвердити бюджет уряду на фіскальний 1988 рік. На відкритті сесії були майже всі партійні керівники, крім члена Політбюра азербайджанця Гайдара Алієва. Політичні спостерігачі і акредитовані в Москві дипломати кажуть, що Алієв хворий, або втратив ласку „власть імущих". Генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов і міністер закордонних справ СССР Едуард А. Шеварднадзе були тільки на церемонії відкриття, а потім вийшли оправдуючись, що їх „кличуть інші державні обов'язки".

М. ҐОРБАЧОВ ХОЧЕ ПІДВИЩИТИ ЖИТТЄВИЙ РІВЕНЬ НАСЕЛЕННЯ

Москва. — Взявши до уваги побажання народних мас і нижчих клітин компартії, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов почав шукати способів підвищення загального життєвого рівня населення в СССР. У цій справі, як пише в газеті „Ню Йорк Таймс" Филип Таубман, в Кремлі відбулись дві окремі наради відповідальних за економіку партійних й урядових діячів на яких М. Ґорбачов виразно робив натяк, що від розв'язки підвищення життєвого рівня населення залежатиме у великій мірі, як буде діяти „перестройка" і політика „ґласності", яка мусить іти в парі з конкретними заходами компартії і уряду в напрямі поліпшення загальної ситуації, щоб населення СССР, побачивши корисні зміни, повністю включилося у перебудову країни.

Першими заходами Ґорбачова в тому напрямі мало б бути забезпечення населення потрібними харчовими продуктами в якнайскоршому часі, а потім іншими товарами конечної потреби. Нарікаючи на бюрократичну систему, слабу доставу й розподіл харчів, незадовільну продукцію і зберігання цього товару, М. Ґорбачов у піднесеному тоні заявив, що країна не може чекати на розв'язку цих проблем це п'ять чи 10 років, бо з доставі харчів для населення не можна влаштовувати стандартних „п'ятирічок", а треба полагодити цю справу негайно так, як це роблять інші країни світу.

Деякі москвичі нарікають, що тепер в магазинах і у великих універмагах є менше харчів, як, наприклад, п'ять років тому, а „огонки" перед харчовими магазинами видовжились і замість дві-три, треба стояти тепер чотири-п'ять годин, щоб отримати дещо з харчів.

Справу вимог генерального секретаря, яка напевно перед тим вже була одобрена на форумі Політбюра, будуть обговорювати на сесії Центрального Комітету КПСС, яка розпочалась в середу, 21-го жовтня ц.р. Офіційні речники теперішнього керівництва заявили в кількох окремих випадках що вищі керівні власті країни і населення не можуть жити тільки надіями і запевненнями про поліпшення життєвого стандарту. Проблему треба розв'язати тепер, заки це не розпочались більші зміни, які вимагатимуть напруги усіх сил і засобів.

Ці ж представники заявили, що на форумі Центрального Комітету КПСС будуть обговорюватись ці і взагалі сільськогосподарські справи з повною серйозністю, аж поки компартія і уряд не знайдуть ефективної розв'язки. „Кінець-кінців колись треба полагодити цю справу, бо населення не може задовільнятися тільки обіцянками до яких воно починає втрачати довір'я", пише з цього приводу газета „Совєтская Россія".

Покищо не відомо чи плян М. Ґорбачова можна буде зреалізувати, якщо взяти до уваги неефектовну колгоспну систему і недбале господарювання, яке все було проблемою-проблем для кожного совєтського керівництва, бо, як кажуть політичні й економічні спостерігачі, не завжди винні у низькому стандарті життя населення люди, дуже часто винна сама система.

В АМЕРИЦІ

ТЕЛЕВІЗІЙНА МЕРЕЖА Сі-Бі-Ес та цивільний адвокат сержанта морської піхоти Клейтона Ловнтрі, якого засуджено на 30 років тюрми за шпигунство в користь Совєтського Союзу, коли він відбував службу вартового в американській амбасаді в Москві, заявили, що під сильним натиском зі сторони корпусу морської піхоти він відмовив інтерв'ю з цією мережою. Назначене інтерв'ю мало відбутися для програми „60 хвилин" з кореспонденткою Діяною Соєр.

БЕРНҐАРД ҐЕЦ, який в самообороні перед грабунком стріляв до чотирьох неґрів в нюйоркській підземці був засуджений в понеділок, 19-го жовтня на шість місяців тюрми та п'ять років завішення. Засуджено його за те, що носив зброю без дозволу ,але звільнено його від оскарження в убивстві. Виходячи зі суду, Б. Ґец не коментував справи натомість його адвокат Беррі Слотнік заявив, що вирок невластивий.

НЕЗВАЖАЮЧИ НА ХВОРОБУ НЕНСІ та військові дії в Перській затоці, президент Роналд Реґен виглядає бадьоро, як описують працівники Білого Дому. Після того важкого „вікенду" засоби масової інформації уважливо приглядались до поведінки президента Реґена, сподіваючись неґативних познак. На радість всім його співпрацівникам, таких познак не було, він є в погідному настрої та оптимістичному наставленні.

У ВАШІНҐТОНІ СЕН. ДЖАН Стенніс, який є в Сенаті найдовше, заявив, що він не буде більше кандидувати на перевибір в наступному році. Дж. Стенніс, 86-літній демократ з стейту Міссісіпі, якраз перебуває операцію простати у військовій лікарні Валтер Рід, ще раніше заявив, що логічність диктує йому більше не кандидувати.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ юстиції та Департамент справедливости розпочали два окремі розслідживання, чи потенціяльні свідки в користь номінованого до Верховного Суду судді Роберта Борка були зумисне застрашувані опозицією. Розпочато розслідження після того, як професор права Джан Бейкер з Індіяна університету, який мав свідчити в користь судді Борка, змінив свою думку після того, як з ним телефонічно розмовляла співпрацівниця сенатської Комісії юстиції Лінда Ґрін.

У БЛУМІНҐДЕЙЛІ, ІНДІЯНА, камінь збережений у колекції індіянських археологічни пам'яток в одного фармера через 11 років, виявився матеоритом, якому приписують 4.5 більйона років. Вчені заявили, що цей метеорит дасть багато нових відомостей про соняшну систему.

З КРАЙОВОГО ЦЕНТРУ хворіб в Атланті дослідники інформують про великий спад захворювань на рубеллу у ЗСА. Федеральні чинники здоров'я припускають, що вдасться елімінувати цю недугу. Небезпека її полягає в тому, що коли на неї хворіли вагітні жінки, то вона спричиняла ненормальности в народжених немовлят.

ЗГІДНО ЗІ СТАТИСТИКОЮ Асоціяції американських медичних шкіл, третина сьогоднішніх медичних ґрадуантів в ЗСА це жінки. В цьому самому рапорті говориться й про спад аплікантів до медичних шкіл, а як причини подають федеральне звідомлення про те, що в 1990 році буде надвишка лікарів, дорогі оплати, семирічний вишкіл, та великі кошти відкриття приватної канцелярії і високі оплати за забезпечення.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник — Ukrainian daily
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to: "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302 Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Після Лівії — удар по Іранові

Лівія й Іран лежать на двох різних континентах і віддалені одно від одного у повітряній лінії на сотні миль, а дістатися з Лівії до Ірану можна хіба морським шляхом почерез Суеський канал. Але ті дві країни мають це спільне, що в обох існує диктаторський режим і однаково лівійський диктатор полковник Муаммар Каддафі, як і володар Ірану аятолла Рутоллах Хомейні ненавидять Америку та сприяють міжнародному терроризмові. 5-го квітня минулого року вибухла у Західньому Берліні у розваговій залі бомба, яка вбила одного американського серджанта, одну жінку та поранила 65 американських вояків: американська контррозвідка перехопила була наказ із Лівії до її станиці у Східньому Берліні, щоби виконати такий терористичний акт. Уряд Реґена прийняв за принцип, що тільки тоді можна відповідати на будь-який акт терору, коли напевне відомо, хто був винуватцем і що треба у відплатній дії виминати цивільні об'єкти. І тому щойно в 10 днів пізніше, порозумівшись із західньоевропейськими союзниками (Франція була „проти"), Америка перевела летунський рейд проти Тріполі і Бенгазі, двох найбільших міст у Лівії, обмеживши налет 32-ох американських бомбардувальників до кількох хвилин. Але це була така наглядна лекція для Муаммара Каддафі, що він перестав бути символом терроризму.

Залишився на першому місці ненависників Америки аятолла Хомейні із своєю „революційною ґвардією". Семирічна війна між Іраном і Іраком коштувала дотепер обом сторонам коло мільйона людських жертв, спричинила Іранові поважні втрати у нафтовій продукції, але назагал дала перевагу Іранові. Щоби забезпечити свободу плавби у цій охопленій війною смузі нафтоналивним кораблям Кувайту, який не має армії ані військової фльоти і летунства, Америка разом із Францією та Савдійською Арабією зосередила в обширі Перської затоки величезну армаду, що налічує коло 50 кораблів різної величини і різного типу, включно з двома літаконосцями. У минулий четвер і п'ятницю Іран поцілив далекосяжними ракетами китайської продукції, званим по-англійськи „Сілкворм", один американський корабель та один кувайтський танкер, на якому був американський прапор. Щойно після перевірення на 100 відсотків певности, що ті ракети були вистрілені з півострівця Фао, що його Іран окупував у війні проти Іраку, американське командування передало мовою тамошніх мешканців пересторогу, щоби вони втікали, бо півострів буде збомбардований. Коли американські обсерватори ствердили, що дійсно з того півострівця відплило кілька кораблів з цивільними людьми — американське командування перевело збомбардування двох баз, з яких іранці вистрелювали свої ракети. За заявою секретаря оборони Каспера Вайнберґера це була „скромна і обмежена" відплата на воєнну зачіпку Ірану. Коли журналісти спитали президента Реґена, чи дійсно Америка знайшлася у стані війни з Іраном, як це проголошено в столиці Ірану Теґрані — Реґен відповів: „Вони не такі дурні, щоб іти на війну з Америкою".

За коментарями американської преси Реґен і його дорадники рішилися на таку відплатну дію проти Ірану головно з остраху, що дальші іранські ракети можуть поцілити один із кувайтських танкерів із вантажем 47,000 тонн газоліни і тоді постав би вибух із страхітливими наслідками для Кувайту та для американської фльоти. Очевидно, іранський уряд зразу ж проголосив, що Америка є „агресором" і те саме повторила Москва. Але Кувайт вірогідно зголосить скаргу до Ради Безпеки ООН проти Ірану за обстрілювання заякорених кораблів Кувайту ракетами, з людськими жертвами по стороні Кувайту. Під кінець минулого тижня державний секретар Джордж Шулц був в Савдійській Арабії і заявив згодом журналістам своє велике вдоволення з висліду довгої наради з королем Фагдом. Увесь арабський світ підтримує Америку в його ролі оборонця миру в обширі Перської затоки. Державний секретар мав у пляні відвідати Єгипет, Йорданію і Ізраїль.

Очевидно, Іран може завдати Америці болючих втрат терористичними актами. Каспер Вайберґер заявив, що „ми на все приготовані". Хоча президент Реґен перевів два дні тому нараду з провідниками обох палат Конгресу та поінформував їх про ситуацію в обширі Перської затоки, ліберальні демократи не вдоволені. Але найширші кола американського народу схвалюють рішучі акти Реґена. І напевне і цей акт знайде загальне признання.

М. Мельник

УКРАЇНСЬКІ ЛІТЕРАТОРИ ДАЛІ ПРОТЕСТУЮТЬ

I.

Коли Хрущов та його російські співробітники зробили пропозицію, щоб батьки дістали право звільнити своїх дітей від обов'язкової науки національної мови, представники практично всіх націй СССР почали протестувати. Цікаво тут завважити, що протести ті мали місце навіть на засіданні Верховної Ради СССР в 1958 році. Цікаво теж, що між промовцями були не тільки звичайні громадяни, а й високі чиновники адміністрації, між ними члени президії Центрального Комітету (ЦК) комуністичної партії України (КПУ) М. С. Гречуха та навіть секретар ЦК КПУ С. В. Червоненко. Спілка Письменників України (СПУ) ухвалила резолюцію, що засуджувала цю пропозицію, а Максим Рильський та Микола Бажан запротестували проти пропозиції в „Правді". На величезній кількості льокальних партійних сходин в Україні пропозицію цю гостро засуджено. Та не зважаючи на це росіяни не уступили із своїх позицій і змусили Верховну Раду УССР прийняти закон про „демократію" відносно науки української мови. В тих часах біля 73 відс. учнів ходили до українських шкіл, а 26 відс. — до російських. Під сучасну пору біля 51 відс. учнів вчаться в українських школах і 49 відс. — в російських.

Та тепер хто-зна, чи не опинимось у досить парадоксальній ситуації, де росіяни почнуть стримувати українських „міністрів", щоб ті не надто поспішали з ліквідацією українських шкіл в суверенній і рівноправній українській державі.

Ситуація дійсно цікава. Коли в серпні цього року ЦК КПУ зробив в основному негативне рішення відносно українських шкіл і української мови, тоді воно виглядало так, що на тому дискусія скінчиться. Та так воно не сталось.

У вересні ц. р. Президія Правління СПУ ухвалила внизу цитовану Постанову, яка формально ставить ті самі домагання, що СПУ, поодинокі літератори, учителі, та інші громадяни ставили перед постановою ЦК. Це є публічний вислід невдоволення з постанови ЦК УПУ. Від приходу на пост першого секретаря ЦК КПУ Щербицького в 1972 році такого акту неслухняности у такій важній справі не трапилось. Як це розуміти?

Одна можливість є та, що так, як за Хрущова, росіяни дозволять українцям попротестувати і тоді все залишається так як було, з маленькими — мабуть тимчасовими — поступками, про які згадує постанова ЦК КПУ. Та є ще інша можливість.

Від довшого часу про Щербицького ніякий часопис нічого не говорить і промовці його не цитують. Вакації він уже напевно скінчив, бо ледве чи він взяв би довші ферії, чим Ґорбачов. Він або хворий, або його кар'єра скінчилась. А якщо так, то постає питання, чи разом з ним підуть ті всі „міністри", що зліквідували таку велику кількість українських шкіл. Звичайно, росіяни можуть теж ухитритись і усунути тільки Щербицького, як символ україножерства і ленінську національну політику залишити без основних змін.

Почекаємо й побачимо. А тимчасом читачеві може бути цікаво познайомитись з основними домаганнями в Постанові СПУ, де, між іншими, кажеться:

„(...). Розглядаючи ряд питань національно-культурного характеру, порушених останнім часом громадськістю в пресі, в листах до державних і партійних органів, ЦК Компартії України, (постанова ЦК КПУ) зокрема звертає увагу на зауваження сфери застосування української мови, зниження рівня її викладання і вивчення в школі, порушення мовного статусу українських театрів, скорочення випуску кінофільмів українською мовою. (...)

Президія правління Спілки письменників України постановляє:

1. (...) Зважаючи на те, що міжнаціональні відносини — складний процес, який потребує постійної уваги, (. .) президія правління СПУ не менш, як двічі на рік, повинна повертатися до цих питань, практикувати обговорення їх спільно з відповідними міністерствами і відомствами. (...)

2. (...) Своєчасно, в дусі принциповості й гласності, розв'язувати назрілі питання, що виникають у сфері міжнаціональних відносин, при цьому давати належну відсіч будь-яким проявам буржуазного націоналізму, сіонізму і шовінізму, національної обмежености й замкнутості, спробам з позакласових (цебто з українських — ММ) позицій трактувати події минулого, роль окремих історичних осіб.

3. У розвиток вимоги ЦК КПРС про додержання принципу національно-російської двомовности, а також на виконання постанови пленуму СПУ від 16 червня ц. р. про статус української мови на території республіки (доручається) президії правління СПУ звернутися до Президії Верховної Ради УРСР з пропозицією прийняти правовий документ про розширення сфери вживання української мови, як це було раніше, в державних установах, правових, юридичних і громадських організаціях про неухильне додержання принципу національно-російської двомовності службовими особами, що представляють державні і громадські організації, у проведенні державних та громадських заходів, у діловості, наочній агітації, в теле — і радіопередачах, на транспорті у рекламі, інформації.

Закінчення буде.

Михайло Ільків

ЗАНЕПАД У БАНКІВНИЦТВІ ЗСА

Доволі велике число банків перестало існувати в минулих роках. Тільки в 1986 році число зліквідованих банків виносило сто вісімнадцять і передбачується, що це число збільшиться у наступних роках. Справа інтересна з того боку, що кожний банк мусить мати певну суму грошей у резервовому фонді і федеральне забезпечення. Висота резервового фонду залежить від суми обтяження банку, що складається з власного і позиченого капіталу у федеральному банку. Отже, федеральний резервовий банк повинен би контролювати обидві частини банку — члена федерального фонду. Але не зважаючи на таку контролю, банки занепадають. У тому відношенні справа заслуговує на коротку аналізу.

У сучасному промисловому розвитку суспільства банки — це необхідні інституції. Банківництво — це окрема наука що займається грошовими справами. Між іншим грошове господарство в Україні було скорше розвинене як у Західній Европі. Воно переносилося Дніпровим шляхом з Візантії до Києва.

Завданням банків є збирати грошові капітали, там де вони є, і розподілювати, там де їх потрібно. Кажучи іншими словами, банки — це посередники в удільованні кредитів, за певною грошовою винагородою. Така трансакція основується на довір'ї вірителя до боржника. Кредити відіграють дуже важливу ролю в індустріяльному розвитку кожної країни, що його потребує. Тому сьогодні є досить поширений продукційний кредит. Країни що мають сировці затягають кредити для закупу потрібного інвентаря для розбудови промисловости. Розбудована промисловість підносить життєвий стандарт населення, покриває кошти продукції, і приносить дохід для підприємства. Буває також навпаки, що господарське плянування не все приносить користі, тоді боржники стають невиплатними. В такій ситуації знайшлися деякі банки ЗСА, боржники яких стали невиплатними через господарську кризу в їхніх країнах. В часі, коли економіка ЗСА була стабільною і добре проспериувала, деякі банки старалися використати ситуацію, уділяючи позички на високих відсотках для південних американських держав. Але як настала непередбачена ситуація, а саме ембарго нафти, країнами організації продуцентів і експортерів нафти (ОПЕК) в 1973/74 роках ситуація змінилася. Маючи великі капіталові позички в банках ЗСА, ці південноамериканські держави знайшлися в господарському застої і навіть не могли платити відсотків, а про основний капітал і надії не було. Це була одна з причин занепаду банківництва ЗСА.

Країни ОПЕК-у своєю нафтовою господаркою причинилися до погіршення економічної ситуації у світі. Настала господарська рецесія, інфляція, безробіття, кажучи коротко настала загальна криза в світі. Для банків це була досить неспріємлива ситуація, тому що боржники стали невиплатними. Нові господарські обставини, вищі ціни на нафту для країн вільного світу були великою несподіванкою. У міжчасі держави ОПЕК-у нагромадили багато грошей і здепонували у великих банках ЗСА. Ці банки далі позичали гроші південноамериканським та іншим країнам. Це все витворювало цікаву ситуацію, а саме: що Центральний Банк ЗСА і Міжнародний монетарний фонд не тільки що не відмовляли, але навпаки поділяли думку економістів, щоби далі уділювати позички для країн Південної Америки. Вони, банки, робили це розраховуючи що ці країни, мають великі природні ресурси, переможуть господарський застій, уздоровлять свої господарства, і будуть виплатними. Але, в який спосіб ці позички мали б працювати ніхто не мав ні точного пляну, ні точної відповіді. Отже, більша обережність в цьому відношенні була б зменшила риск для банків.

Мабуть, найбільше покривдженими були банки ощадностево-кредитові. Їхнє існування залежало від суми ощадностей і кількости боржників. В часі низької відсоткової стопи на кредити, їхня дефіцитність поглиблювалася, через невиплатність боржників і великі розходи на втримання підприємства. Цю ситуацію використовували великі банки, відкриваючи там свої філії, перетягаючи клієнтів разом з їхніми ощадностями. В занепад тих банків вглянув федеральний уряд, перевіряючи деяких директорів, і це ще більше підірвало довір'я і приспішувало ліквідацію і так захитаних вже банків. Тому більша обережність, ліпша перевірка позичковців, при тому стисліша дисципліна і більше строге законодавство значно зменшило б занепад банківництва.

Загальна господарська криза була причиною до сповільнення фармерського виробництва в ЗСА через зменшені ринки збуту. В часі господарського поступу фармери, купуючи потрібний інвентар, затягали великі позички. В часі рецесії не могли сплачувати заборгованости, банкрутували, що приспішувало ліквідацію банків. За статистикою в цьому році зліквідовано 122 банки. Деякі банки потворили фузії

Окрім вже згаданих причин, то головну ролю в занепаді банківництва ЗСА відіграв господарський застій у світі. Боржники не були спроможні виконати їхніх зобов'язань супроти вірителів. Господарства, що розраховували на тверді ціни, позичали гроші на поліпшення їхнього виробництва, через знижені ціни понесли великі втрати, стали невиплатними і банкрутували.

Отже різні причини склалися на зменшення числа банків. Не зважаючи на це в ЗСА діє більше як 14,000 фінансових інституцій. Їхню діяльність завдячується добрій адміністрації. Старі банкові системи поступово модернізовано. Позичковців — солідніше перевіряється — це повинно б поліпшити ситуацію банківництва ЗСА.

Богдан Бойчук

Експериментальність Л. Гуцалюка

(Слово з нагоди виставки Л. Гуцалюка)

Поскільки ж я людина з іншої, ніж малярство, плянети, моє відкриття тут треба буде хіба прийняти як своєрідну метафору. Моїм спасінням було б те, що ця метафора, як деяка поезія, буде цілком незрозуміла.

В людській природі — є спрощувати складні речі, узагальнювати, тобто звужувати й зменшувати їх для вигідного сприймання. Одним таким спрощенням є двоподіл у царині мистецтва; з одного боку, по правиці, ставлять те мистецтво, яке акцентує вивершеність, віртуозність виконання, увагу до найменших деталів, гармонії і т.д. (З цим малярством звичайно, асоціюють Францію), а другого боку, по лівиці, визначують те мистецтво, яке діє на емоції і сприйманість глядача силою експресії, енерґією, незвичайними, часто різкими, малярськими засобами (з цим родом малярства асоціюють Німеччину).

Гуцалюк стоїть по правиці й асоціяція з Францією причетна тут до найбільшої міри. Живучи в Ню Йорку, Гуцалюк захоплюється Парижем. Ходячи вулицями Гарлему, він малює лорейнські краєвиди. Проблема в тому, що склад душі й таланту Гуцалюка погідний, гармонійний, саме той, що тяжить до вивершувальности, — а Ню Йорк характером своїм є драматичний, динамічний, в суті речі експресіоністичний і не для Гуцалюка.

Усе в Гуцалюка якось навпаки — його безнастанно захоплюють краєвиди, але не ті, що їх створила природа, а ті, які створила людина, тобто штучні, архітектурні; його притягають квіти, але ті, що покладені у вазу.

Далеко найосновнішу частину творчости Гуцалюка становлять саме архітектурні краєвиди. Звичайно, не є це копії баченого, Гуцалюк не малює „з предмету" — він їздить, приймає оком сотні краєвидів, які його чим будь-чим інтригують і, повернувшись до Ню Йорку, перетворює бачене, і це що утривалилось у пам'яті — в картини. Гуцалюкові притаманна своєрідна фантазійна візійність, тож бачені краєвиди проходять крізь призму його фантазії, прибирають часом дивовижні вгнуті чи вигнуті форми та вивернені трішки перспективи.

У своєму мистецтві Гуцалюк має найменше відношення до людини, хоч у нього є дуже добрі картини Івана Драча і Ренати. Не інспірує його теж природа, хоч у нього є дуже добрі картини природи. Це, звичайно, знов же, виходить із складу його таланту.

В наш час, у кожному роді мистецтва, цінниться нове, особисте, експериментальне. Дуже наглядні експерименти в формі існували в Гуцалюка десь до 1958 року, коли майже кожна картина трактувала якусь різко відмінну формальну проблему, а проблеми кольориту були відсунені на другий плян. Але все це було проти творчої природи Гуцалюка, мені здається. Він бо в основному кольорист, і саме в цьому вимірі треба шукати його експериментів. Я попробую накреслити дуже схематичну перспективу його кольористичних експериментів. Колір починає просуватися на перше місце десь наприкінці 1958 року, але він ще окреслений різкою лінією (тобто графічні й кольористичні елементи змагаються за першенство). В 1959 році колір перемагає, виходить на перше місце й затримує це місце досьогодні. В тому ж 1959 році Гуцалюк створив цілу серію образів у одному, сірому тоні — викриваючи всі нюанси сірої барви, як повну і багату палету. Ці картини — це прямо його шедеври (перегук такого однотонного експерименту існує до малої міри в картині Нотр Дам).

Згодом Гуцалюк експериментував із золотою барвою, яка „тверда" неподатлива для тонкощів кольориста, — але це був виклик для нього. Згодом слідувала пишнота кольорів і форм — майже бароккова своїм багатством.

Часом Гуцалюк вживав кольори як своєрідне зіставлення.

Отже, маючи таку перспективу до творчости Гуцалюка, надіюся, що глядач зможе легше знайти тепер особисте відношення до картин.

ДОСЛІДИ, ЯКІ ПРОВЕДЕНО в Ню Йорку, Маямі, та Каліфорнії вказують на те, що жінки заражені хворобою АІДС вмирають скоріше від чоловіків. Причини досі невідомі й дослідники, що працюють в тій ділянці, ще не мають ніяких здогадів щодо цього явища.

БЕЙЗБОЛОВА ДРУЖИНА Міннесота „Твінс" перемогла у двох перших іграх світової слави Ст. Луїс „Кардіналс". „Твінс" потребує ще дві перемоги із п'ятьох змагань.

ТОМУ, ЩО МИНУЛОГО ТИЖНЯ вартісні папери на біржі стрімко впали, багато вкладників капіталу шукають нових доріг для своїх клієнтів.

ЗАСОБИ МАСОВОЇ інформації подали тепер точніші дані про катастрофу пасажирського літака італійської повітряної лінії, який 17-го жовтня ц.р., попавши у шар сильної бурі з громовицею втратив напрям і повною силою врізався в гору Креццо в італійських Альпах. Очевидно, усі 34 пасажири і обслуга літака загинули на місці випадку. Як розповіли кореспонденти мешканці поблизьких околиць, спочатку вони почули сильний вибух, подібний до вибуху бомби, а потім стовп вогню піднісся вгору. Густа мряка не давала можливости дістатись на місце випадку рятівнічим групам і поліції, хоч і так ніхто не сподівався знайти нікого в живих.

Василь Колодчин
(голова УПСО)

В ЮВІЛЕЙ 1000-РІЧЧЯ СПОВНІМ ЗАПОВІТ БЛАЖЕННІШОГО

Вступне слово на Шостому Конгресі мирян в Римі, 23-го вересня 1987 року.

I.

Вітаю вас від Президії Українського Патріярхального Світового Об'єднання (УПСО) на цьому Шостому Конгресі Мирян і бажаю всім нам корисно і успішно провести наш час на добро і славу нашого народу і Церкви. Це направду особлива честь для мене вітати вас всіх, так численно зібраних з різних країн світу у цьому Вічному місті напередодні найсвітлішої історичної події нашого народу, нашої Батьківщини та Церкви — Ювілею 1000-ліття Християнства України святим рівноапостольським князем Володимиром Великим. Бажаю нам усім, щоб за допомогою Господа Бога ми цього ювілею діждалися та всі разом його гідно та достойно вшанували.

Нам усім тільки прикро, що немає між нами і не буде в Ювілейному Році світлої пам'яті Їх Блаженства Патріярха Йосифа Сліпого. Але Він напевно сьогодні духом з нами по віки віків. Він залишив нам свій Заповіт і ми будемо його сповняти.

Вітаю наших братів і сестер в Церкві в катакомбах, які є світлом у темряві атеїстичного, безбожницького світу. Ми подивляємо їхню відвагу і справжнє християнське життя, гідне до наслідування всіми християнами.

Зокрема з великою подякою Господеві та з великою радістю вітаю на волі дорогого гостя з України, голову Комітету Українців католиків, довголітнього в'язня тюрм, „психушок" і концентраційних таборів, безстрашного борця за релігійні і національні права в Україні, великого мирянина та ісповідника віри Йосифа Терелю!

Цей Конґрес — це ваш Конґрес і тому ми бажаємо, щоб ви почувалися зовсім свобідно, брали в ньому участь, висловлювали вільно свої ідеї та побажання.

Коли за декілька днів ми формально закриємо наш Конґрес, то, однак, не закриваємо дискусій на порушені тут теми. Вони будуть продовжуватися в громадах, до яких ми повернемося і у тому змислі цей Конґрес буде ще довго продовжуватися.

Теми доповідей кожен має у програмках і я не буду їх тепер читати. За те дозвольте мені висунути декілька думок, щоб їх розважити.

Оборона переслідуваної Церкви в Україні

Ця справа вимагає мобілізації усіх наших сил в діяспорі, єдности та тісної співпраці мирян, священиків, ченців і владик на чолі з Головою Помісної Української Католицької Церкви Патріярхом і Кардиналом Мирославом Іваном.

Як відомо, наша Церква в Україні існує поза законом у катакомбах. Вона переслідувана, гонена, нищена. А не зважаючи на це в Україні є всі познаки певного релігійного відродження. Зростає зацікавлення питанням релігії і вимога більшої свободи. Церква в катакомбах постійно зростає на силі, особливо молодшого покоління.

Живемо в переходовому й дуже критичному часі у зв'язку з політикою „гласности" Ґорбачова. Навіть, якщо не дійде до більшої свободи, то зростаюча критика громадянами СССР совєтської системи її підважує. Стан непевний і вже помітні певні зміни. Такою є заява єпископів, священиків, монахів, монахинь і мирян Української Католицької Церкви в Україні, що її 4-го серпня 1987 року Йосиф Тереля вислав до Святішого Отця Папи Івана Павла II. В цій заяві вони повідомляють про вихід певної частини Церкви з підпілля і прохають Святішого Отця допомогти в леґалізації Української Католицької Церкви в СССР.

Чи ми готуємося до змін, що можуть настати на нашій Батьківщині?

Перед нами, українськими мирянами, у зв'язку з актуальними, можливими змінами в Україні (але й без них) є і буде ряд завдань, до яких нам потрібно належно підготовитись. — Це й завдання цього Конґресу та інших такого роду зібрань.

У кожного й кожної тут присутніх є напевно багато думок і пропозицій — як належить нам, мирянам, приготовитись до завдань, що очікують нас тут, на поселеннях, і як (дозвольте це наголосити!) в Україні, коли б у зв'язку зі змінами зайшла така потреба. Дозвольте, що і я вискажу ці думки коротко. Нам потрібно:

А. Постійно поглиблювати наше особисте розуміння віри в наш час, тобто у зв'язку з поступом науки і загального прогресу в світі.

Б. Познайомитися з думками сучасних західніх теологів, християнських філософів, творами християнських письменників, за допомогою перекладів їх на українську мову, що їх треба би здійснити та заохочувати наших українських авторів із християнським світоглядом писати і публікувати.

Продовження буде.

Проща в Марійському році вшановує Покров Пресвятої Богородиці

Щорічна проща, вшановуючи Покров Пресвятої Богородиці, відбулася в неділю, 4-го жовтня ц.р., на площі матірного дому СС. Василіянок у Факс Чейс, Па.

Владика Роберт М. Москаль, єпископ Парми, відправив торжественну Св. Літургію при сослужінні ОО. Василіян — Олександра Гавкалюка, Аврама Милера і Маврикія Попадюка. Василіянські схолястики служили при престолі. Отець Олександер промовляв українською мовою на тему — Покрова Пресвятої Богородиці, Покровителька України ще від часів Володимира Великого. Отець Аврам англійською мовою почав молитвою „Під Твою милість" та цитував видіння св. Андрія в церкві в Константинополі, коли Марія Своїм покривалом огорнула всіх присутніх в церкві на знак її опіки над ними проти сараценів. Св. Причастя уділяли прочанам Владика Роберт і ОО. Василіяни. При кінці Св. Літургії Владика Роберт промовив до прочан, пригадуючи їм що це Марійський рік та Тисячоріччя Хрищення України, та про потребу мати відношення до Бога, Церкви, потребу молитись про покликання та що ми є брати і сестри в Христі, зібрані тут, щоб вшанувати Пресвяту Богородицю, молитись за св. Отця і намірення св. Церкви. Владика уділив усім прочанам Єпископське благословенство.

Прочани під час Молебня до Пресвятої Богородиці при Ґроті.
(Фото: с. Сузанна, ЧСВВ).

Після Св. Літургії слідувала процесія — СС. Василіянки і СС. Служебниці, діти, церковні організації, Пласт, вірні, священство — до Ґроти, де відспівано Молебень до Пресвятої Богородиці. Отці Бойсак, Мартинюк, Процик і ОО. Василіяни сповідали впродовж ранку. О 1-ій по полудні о. Бойсак відправив Св. Літургію в каплиці, о 3-ій по полудні відбулось благословення води, хворих і релігійних речей при асисті ОО. Василіян і отців.

Дух правдивої релігійної шани прочан у часі Св. Літургії дійсно був подиву гідний. Злука гармонійних голосів сослужителів при престолі з мелодійними голосами катедрального хору під дириґентурою їх директора справді був одним гимном, псальмодією молитви і хвали Пресвятої Богородиці, що залишив торжественний, святочний настрій на цьому святі.

Сестри Василіянки складають щиросердечну подяку всім, що взяли участь в їх святі в честь Пресвятої Богородиці — Владиці Робертові і ОО. Василіянам, отцям, що сповідали прочан, схолястикам, катедральному хорові і їх дирекcategory торові та всім, що помагали в різних обов'язках та звеличили цей пам'ятний день щорічної прощі.

Хай Господь благословить всіх, а Пресвята Богородиця спомагає вас, ваших рідних на многі і благі літа!

с. Єроніма Роман, ЧСВВ

КОНЦЕРТ МОЛОДОЇ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ У ПРУДЕНТОПОЛІСІ

У суботу, 22-го серпня ц.р. Молода Капеля Бандуристів з Ню Йорку виступила з концертом у Прудентополісі. Прудентопоріська громада і околиці ще не бачила і не мала нагоди насолоджуватися найніжнішою і найдорожчою українському серцю музикою на бандурі. Найкращі бандуристи з Америки виступили з різноманітним репертуаром, який міг би задовільнити найвибагливішу публіку.

Парох української католицької церкви св. Йосафата у Прудентополісі о. В. Цимбалістий, ЧСВВ, і М. Чорний з Молодою Капелею та з місцевими бандуристами.

Це дарунок, вйідеалізований найбільшим любителем бандури Миколою Чорним. Він розповів про бандуру, заохотив молодь оволодівати нею, розшукав меценатів і придбав бандури, привіз їх і започаткував тут, у Куритибі й Прудентополісі, ансамблі бандуристів, спровадив найліпшого інструктора Юліяна Китастого, щоб провів перші курси гри на бандурі у травні ц.р. в Куритибі і Прудентополісі, а тепер, як третій етап програми, спровадив найбільших ентузіястів бандури, щоб показати привдиве мистецьке виконання.

І справді, бандура захопила українську душу. Вона має магічну силу підтримувати в людей любов до своєї батьківщини. „Грай, моя бандуро, грай мені на чужині!" — таким кличем відроджується почуття молодого українця в Бразилії. Спершу Ю. Китастий запалив вогник, а тепер капеля бандуристів розпалила ентузіязм грати на музичному інструменті, що є виключно українським, бо вийшов він з рук українських мистців-кобзарів.

Молода Капеля Бандуристів виступає на телевізії у Прудентополісі.

Бандуристи приїхали до Бразилії зі своїм дириґентом Тарасом Павловським під проводом директора Школи Бандуристів з Ню Йорку М. Чорного та з туристами, що їх зорганізував д-р Іван Іваницький. Наймолодші прудентопільські бандуристи капелі св. Ольги привітали туристів в колеґії, показуючи свої перші успіхи, а на концерті парафіяльна капеля заграла в честь М. Чорного і М. Пирського „Взяв би я бандуру".

Директор М. Чорний пояснив публіці, хто є ці молоді артисти, що приїхала ширити українське мистецтво. У складі 16 найкращих бандуристів не тільки зіграна група, але кожний з них є інструктором гри на бандурі. Він представив також солістів Марка Фаріона, Миколу Ліщинського, Олю Ходобу, Дарію Лещук, Лілею Панащук-Павловську. Між цими досконалими музикантами був і син Григорія Китастого Андрій і донька М. Чорного Ліда.

Капеля виконала народні пісні, козацькі в сучасній обробці і заграла також одну бразилійську пісню „Верде амарело" Роберто і Еразмо Карлоса, виконанням і вимовою дивуючи публіку. Опісля при вечері бандуристи дали доповідь про бандуру, заспівали на прохання ще кілька пісень.

Молода Капеля Бандуристів виступала на сцені в парафіяльному центрі свящ. Йосафата о год. 8-ій вечора. Заля була повна людей з міста Прудентополісу і околиць. Бандуристи грали і співали дуже гарно. Публіка була захоплена й зачарована українською музикою і найдосконалішим виконанням її. Такого репертуару і стільки бандуристів наразми в Бразилії ще не бачили. Тому кожний, хто прибув на концерт, радів, що не втратив такого гарного показу українського мистецтва.

Щира подяка Миколі Чорному за так цінний виступ. Він був дуже потрібний, щоб показати бразилійським студентам, що будуть грати на бандурі, а також і публіці, щоб мала поняття, яке чудо можна зробити з бандури, який її витончений голос, і як грає досвідчений музикант. Це все потрібне було, щоб початківці не вдоволялись яким-небудь виконанням, щоб публіка була вибаглива, аби бандуристи-початківці в Бразилії вправлялись і вдосконалювали гру.

Ольга Корчагін

ЗГАДАЙМО „ПРОМБАНК"

У змаганні західніх земель України за їх національну самобутність і господарську емансипацію в роках перед Другою світовою війною окрему й особливу ролю відограв львівський „Промбанк" з його комерційними й промисловими підбудовами, „філіями" по всіх більших галицьких містах. Ця нова тоді й дуже успішна фінансова інституція стала свого роду центром тодішньої нашої боротьби за українське місто, шляхом творення „приватницьких" промислових і торговельних підприємств і росту нової української „середньої кляси". Якби не вибух Другої світової війни, то „Промбанк" з його братніми інституціями могли би були мати для західньо-українського міста таке ж значення, як українська кооперація для західньо-українського села.

Створений 50 років тому, „Промбанк" пережив на протязі своїх трьох років діяльности феноменальний розвиток завдяки ідейній і жертвенній праці організаторів і робітників його, здебільша членів націоналістичного руху і колишніх політичних в'язнів. Пізніше, під час війни й у роки еміграції, колишні промбанківці відіграли й далі відіграють провідну ролю в українському громадському, науковому й політичному житті, але останніми роками ряди їх чим раз рідшають. Цього року в квітні помер перший творець і керманич „Промбанку" інж. Атанас М. Мілянич.

Щоб зберегти для історії пам'ять про ту нашу замітну й успішну інституцію, сл. п. Атанас М. Мілянич започаткував збирання матеріялів для видання пропам'ятної книги в 50-ліття „Промбанку". Гурт колишніх співробітників „Промбанку" рішив цю започатковану працю докінчити і видати друком. Наукове Товариство ім. Шевченка Америки погодилося перебрати патронат над виданням. На редактора запрошено відомого журналіста мґра Ореста Питляра, колишнього співробітника „Промбанку".

Сподіємося, що колишні учасники „промбанківського" руху підримають це наше видання пожертвами на видавничий фонд, а особливо надсиланням власних споминів, матеріялів і знімків, якими збагатиться зміст тієї пропам'ятної книги.

Листи й матеріяли просимо надсилати на адресу: Mrs. Eustachia Milanytch, 529 W. 111 th St., Apt. 51, New York, N. Y. 10025.

Роман Мицик

Ще одна меценатка Українського Музею

Рочестер втішається членами української громади, які у своєму зрозумінні збереження культурних надбань щедрою рукою жертвують на Український Музей у Ню Йорку.

Нещодавно відділи Союзу Українок Америки Окружної управи північного Ню Йорку розпочали акцію придбання фондів на нове приміщення для Музею імпрезою „День Українського Музею". Одначе, як було сказано, це був тільки початок, і збірка продовжується.

Ніна Тихоненко

5-го жовтня ц. р. український Рочестер відпровадив на вічний спочинок відомого письменника Анатолія Калиновського (Галана). На посмертній тризні прощали Покійного представники української громади, серед яких бала Ніна Тихоненко, довголітня приятелька родини Калиновських. У своєму слові вона зазначила, що „Серед українських еміґраційних письменників, що здобули велику кількість вдячних читачів, Анатолій Галан займає одне з перших місць. Широкий діяпазон його літературних здібностей зацікавив читачів, тож нічого дивного, що Анатолій Галан зайняв тривке місце в нашій літературі. Бо письменницький талант, даний Анатолієві Богом — непересічний. Письменник закликав молодь високо цінити і шанувати нашу національну гідність, бо ви щасливі, що можете все і при кожній нагоді голосити: ми є потомки прадавнього, великого, славного та висококультурного і лицарського народу. Ми є синами і дочками тих, що від віків захищали своїми грудьми нашу Україну!". Слова покійного письменника спонукали Ніну Тихоненко до великодушного жесту — стати меценаткою Українського Музею і на вічну пам'ять Анатолія Галана призначити 1.000 дол. на цю благородну ціль. Ніна Тихоненко, колишня довголітня учителька школи українознавства при українській православній церкві св. Покрови, учителька гри на фортепіяно, активна громадська і церковна працівниця, — вже на пенсії. Одначе свої ощадності, з думкою про потреби громади, щедро дарує на церковні і громадські цілі. Ми певні, що родина покійного належно оцінить цей великодушний жест у пам'ять Анатолія Галана.

М. С. К.

АВСТРАЛІЙСЬКИЙ УРЯД перевіривши справу шпигунства мадяра Габора Кіска, сина торговельного аташе в Австралії, який без дозволу уряду висилав до Мадярщини електронічну апаратуру, яку можна пристосувати до оборони, вирішив вислати його назад до Мадярщини, не зважаючи на протест мадярської амбасади. Поінформовані особи кажуть, що Мадярщина веде на території Австраії шпигунську діяльність від кільканадцятьох років.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ НЕСПОДІВАНОЇ СМЕРТИ
св. п. інж.
ІГОРЯ ГРЕЧНІВА
відбудеться
ПОМИНАЛЬНА ПАНАХИДА
в неділю, 1-го листопада 1987 року
в катедрі св. Володимира, 160 W. 82nd St., Ню Йорк
Служба Божа 10-та год. ранку,
а Панахида 11:30 ранку.
Про молитви й участь Приятелів і Знайомих просить
дружина НІНА ГАНІН ГРЕЧНІВ з Родиною

Помолімось за наших друзів.
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українізнавства.

Впреп. о. крилошанин Петро Огірко відслужить Заупокійну Святу Літургію в п'ятницю, 30-го жовтня 1987 р., о год. 9-ій ранку в УКЦеркві Покрови Пресвятої Богородиці в Озон Парку, Н. Й. за Блаженної Пам'яті:

АНТОНА БЕРЕГУЛЬКУ
ОСИПА ГАРАСИМЯКА
д-ра ОМЕЛЯНА ДЕРІЯ
МИХАЙЛА ДУДРУ
ОЛЬГУ КОЗАК
МАРІЮ МІГАЙЧУК
АТАНАСА МІЛЯНИЧА
ДАНИЇЛА ПАНЬКОВА
д-ра прав ВОЛОДИМИРА ПЕТРИШИНА
МАРІЮ ЯНІВ

Всіх Зп. Членів ФКУ просимо про молитви за померших наших друзів.

Помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна Пам'ять Померлим Членам ФКУ!
ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА
(ФКУ)

В П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
мого Незабутнього МУЖА
бл. п. проф. д-ра
МИХАЙЛА ДУДРИ
будуть відслужені
ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в суботу, 31-го жовтня 1987 року

в українських католицьких церквах:
Непорочного Зачаття в Гемтремку, Миш., год. 8:30;
Катедрі Св. Володимира в Стемфорді, Конн., год. 8:00.

Рідних, Приятелів і Знайомих прошу в цей день згадати Покійного в своїх молитвах.

ДАРІЯ — дружина

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Знайомими та Побратимами по Зброї,
що дня 16-го жовтня 1987 р. на 73-му році життя,
помер в Амстердамі, Н. Й.
СЛ. П.
РОМАН ЛАЗУРКО
кол. учитель народніх шкіл і підстаршина 1-ої Української Дивізії „Галичина", автор воєнних споминів „На шляхах Европи".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися дня 19-го жовтня 1987 р. в церкві св. Василія Великого в Броадалбін, Н. Й. і там похований на місцевому цвинтарі.

В глибокому смутку:
сестра — СОФІЯ БІШКО з Родиною
брат — КЛИМ ЛАЗУРКО з Родиною
кузини —
МАРІЯ МАЛЕЦЬКА з Родиною
ЗЕНОН МЕНЦІНСЬКИЙ з Родиною
та Родина в Польщі і Україні

Проситься, замість квітів на могилу Покійника, складати пожертви на Українських Інвалідів та „Вісті Комбатанта".

УЧІТЕСЯ, БРАТИ МОЇ!

„Рідна Школа" ім. Шевченка в Рочестері щороку врочисто відзначує студентів, що з успіхом закінчили навчання, завершене матуральними іспитами. Цьогорічні матуральні іспити перевела іспитова комісія у складі мгра Павла Маляра, предсідника іспитової комісії, директора Петра Лещишина, Ізабелли Омецінської, Володимира Зазуляка і Марії Павлюк.

До кінцевих іспитів було допущено сімох учнів — Михайла Івасіва, Андрія Короля, Зенона Кулика, Марка Міллера, Христю Новосільську, Стефана Павука, і Григорія Харченка.

Прощальний обід для ґрадуантів відбувся в неділю, 31-го травня ц.р., в приміщенні школи св. Йосафата. Святочну імпрезу започатковано входом на залю абсольвентів під проводом опікунки кляси І. Омецінської і представленням почесного стола. Програму ґрадуаційного обіду відкрила привітальним словом голова батьківського комітету Ірена Лужецька. Дальшу програму дня вела Оля Король, яка знаменито вив'язалася зі своїм завданням. У вступному слові вона заторкнула ролю батьків і школи у вихованні нашої молоді, яка у майбутньому повинна стати активною в суспільно-громадській праці.

Після молитви, яку провів парох церкви св. Йосафата о. Пилип Бумбар, розпочався обід. Привіти і побажання зложили мгр Павло Маляр, шкільний дорадник, Роман Куціль від УККА, О. Кулик від батьків, директор Петро Лещишин, Ірена Руснак від СУА і від абсольвентів Христя Новосільська.

Зворушливою і радісною подією було вручення дипломів, що довершив директор П. Лещишин в асисті опікунки кляси І. Омецінської. Несподіванкою для ґрадуантів був привіт від Українського Народного Союзу та ще й 25 долярові чеки і однорічна передплата „Українського Тижневика" як подарунок за успішне закінчення школи українознавства. Український Братський Союз подарував кожному абсольвентові однорічну передплату журналу „Форум".

В імені учителів і батьківського комітету директор школи П. Лещишин, вітаючи випускників побажав їм всього найкращого у дальшому житті і закликав не забувати про своє походження, шанувати рідну мову, культуру, традиції і віру. „Ваше навчання ще не закінчене, — сказав дир. П. Лещишин. — Продовжуйте свої знання, щоб могли прислужитися своєму народові, з якого ви вийшли".

Опісля слідувала програма, виконана силами учнів „Рідної Школи" і колишніх абсольвентів. Участь взяли Соня Трач, Віра Міллер, Адріяна Кулик, Лариса Лялька, Таня Міллер, Адріяна Полон, Богдан Павук, Памела Дікґер, Христя Завадецька, Тамара Сухенко, Ерик Сухенко і Зірка Климочко.

Прощальне слово до абсольвентів від 10-ої кляси виголосила Уляна Лужецька, при чому вручено кожному із них квітку на згадку цього важливого дня.

Мені як матері ґрадуанта хотілося б сказати велике спасибі учителям за їх вклад праці, а випускникам хочу сказати: „Ідіть в життя і передавайте іншим те, що дала вам українська школа!"

Оксана Кулик

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН НЕТЮК, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл., помер 19-го вересня 1987 року на 63-му році життя. Нар. 24-го червня 1924 року в Корначівці, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Антоніну, дочку Єлисавету, сина Михайла з дружиною Діяною, внуків — Брандона і Матея та дальшу родину в Україні і ЗСА. Похорон відбувся 21-го вересня 1987 року на цвинтарі Елмвуд в Рівер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Семків, секр.

ІВАН ВАРВАРУК, член УНС Відд. 407-го в Торонто, Канада, помер 23-го серпня 1987 року на 66-му році життя. Нар. 1923 року в Україні. Членом УНС став 1979 року. Залишив у смутку дружину , дочку і сина. Похорон відбувся 26-го серпня 1987 року на цвинтарі „Київ" в Торонто, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

РОМАН ГРИЦАЙ, член УНС Відд. 175-го ім. св. Миколая в Дітройті, Миш., помер 21-го вересня 1987 року на 60-му році життя. Нар. 1927 року в селі Грушів - Дрогобич, Україна. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Еву, синів Степана і Евгена з родинами, Романа і Петра; пасербицю Орисю Стасик з родиною, та дальшу і ближчу родину. Похорон відбувся 24-го вересня 1987 року на цвинтарі св. Ядвиги в Дірборн Гайтс, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослав Базюк, секр.

ЕВГЕНІЯ СИНЮХ, член УНС Відд. 175-го ім. св. Миколая в Дітройті, Миш., померла 24-го вересня 1987 року на 75-му році життя. Нар. 1912 року в Бучачі, Україна. Членом УНС стала 1966 року. Залишила у смутку мужа Володимира, доню Марусю і сина Зенка з родинами та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 28-го вересня 1987 року на цвинтарі св. Ядвиги в Дірборн, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Ярослав Базюк, секр.

ЕВГЕН ЛЯТИШЕВСЬКИЙ, член УНС Відд. 174-го Т-ва „Пластова Ватра" в Дітройті, Миш., помер 29-го вересня 1987 року на 80-му році життя. Нар. 1907 року в Золочеві, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Александру і сина Андрія та родину в Україні. Похорон відбувся 1-го жовтня 1987 року на цвинтарі Оливна Гора в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Атанас Слюсарчук, секр.

ЕЛЛА КУРТАШ, член УНС Відд. 45-го Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па., померла 29-го вересня 1987 року на 68-му році життя. Нар. 8-го червня 1919 року в Райхенберґу, Німеччина. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку мужа Ярослава, сина Петра, доньок Христину і Еутабет. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

РОЗА ДІШІНАТ, член УНС Відд. 318-го ім. св. Ольги в Нортгемптоні, Па., померла 30-го вересня 1987 р. на 63-му році життя. Нар. 14-го листопада 1924 року в Сіментоні, Па. Членом УНС стала 1944 року. Залишила у смутку мужа Едварда, сина Едварда мол. і дочку Розалію. Похорон відбувся 3-го жовтня 1987 року на цвинтарі в Бет, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВІРА ЛУЧКО ФІНЧ, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембридж, Па., померла 23-го вересня 1987 року на 64-му році життя. Нар. 28-го серпня 1923 року в Смок Ран, Па. Членом УНС стала 1982 року. Залишила у смутку мужа Франка, сина Филипа, доньку Катлін, одного внука і шість сестер. Похорон відбувся 26-го вересня 1987 року на церковному цвинтарі в Ремі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Джула, секр.

МИРОСЛАВА МУСІЙЧУК, член УНС Відд. 274-го ім. свв. Петра і Павла у Янгставні, Огайо, померла 8-го вересня 1987 року на 88-му році життя. Нар. 16-го липня 1899 року в Україні. Похорон відбувся 11-го вересня 1987 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Янгставні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Гелен Сенедяк, секр.

ЛЕВ ДОВГАНЬ, член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н.Дж., помер 28-го серпня 1987 року на 65-му році життя. Нар. 23-го жовтня 1921 року вПенсильванії. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Анну і дітей Дарію і Дугляса. Похорон відбувся 31-го серпня 1987 року на українському цвинтарі у Вудбриджі, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Меланія Льоренс, секр.

ПЕТРО ТРИЛЬОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 497-го ім. М. Міхновського в Едмонтоні, Канада, помер 4-го травня 1987 року на 92-му році життя. Нар. 1895 року в Кіцмані, Буковина. Залишив у смутку дружину Камілю і сина Богдана з родиною. Похорон відбувся на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Наконечний, секр.